

LAUREN BROOKE

Myrskyn jälkeen

LAUREN BROOKE

Myrskyn
jälkeen

 SAGA
EGMONT

Lauren Brooke

Myrskyn jälkeen

Suomennos: Anne Pölkki

SAGA Egmont

Myrskyn jälkeen

Translated by
Anne Pölkki

Cover image: Shutterstock
Copyright © 2001, 2021 Working Partners and SAGA Egmont

ISBN: 9788726696028

1st ebook edition
Format: EPUB 3.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com
Saga Egmont - a part of Egmont, www.egmont.com

Janelle, joka on opettanut minulle kaiken arvokkaan hevosista.

Ensimmäinen luku

Amy yritti huutaa, kun hänen äitinsä Marion avasi lava-auton oven. Sanat juuttuivat kurkkuun. Amy halusi pysäyttää äitinsä, mutta jäsenet eivät suostuneet liikkumaan. Hän saattoi vain seurata kauhuissaan, kun äiti työnsi avaimen virtalukkoon ja käynnisti auton moottorin.

Sitten uni loikkasi eteenpäin.

Nyt he istuivat liikkuvassa autossa. Auton takana traileri vavahteli, koska siinä matkaava ruunikko ori potki sen seiniä peloissaan. Amy yritti pakottaa itsensä heräämään, mutta painajainen vain tiukensi otettaan hänestä. Hän oli jälleen vankina unessa, joka oli pitänyt häntä pihdeissään yö toisensa jälkeen.

Hänen äitinsä rusensi rattia rystyset valkoisina. – Tämä on järjetöntä, hän mutisi vilkaisten Amya. – En olisi saanut suostua tähän, Amy.

– Äiti! Amy nyyhkytti epätoivoisena. – Pysäytä heti, pysäytä auto! Mutta Marion ei kuullut häntä.

Salama värjäsi tumman taivaan rosoiseksi, ja kavioiden iskut peittyivät raivoisaan ukkosen jylyyn.

Amy huusi. Tuulen riepottelemat puut väijyivät heitä tien yllä. Oksat napsuivat auton kattoon ja raapivat traileria. Puiden valittavaa natinaa seurasi niin kumea ukkosen pamaus, että tuntui kuin korvan juuressa olisi ammuttu tykillä. Suoraan heidän edessään puu kaatui hitaasti tien yli...

– *Ei*, Amy kirkui. – Voi ei!

– Amy! Amy! Herää!

Amyn olkapäätä ravistettiin. Hän avasi silmänsä. Hän retkotti kovalla puulattialla. Isoisä oli kumartunut hänen ylleen uurteiset kasvot huolen rypyissä.

- Vaari, Amy kuiskasi nousten pökertyneenä istumaan.

Hän hengitti tutun lohdullista hajuveden tuoksua. Hevosvalokuvat katselivat häntä seiniltä. Hän oli äitinsä vanhassa makuuhuoneessa. Tuolin selkänojalla roikkui vieläkin takki, jonka äiti oli siihen viskannut onnettomuusiltana. Pöydällä lojui hienoisen pölykerroksen peittämä hiusharja, johon oli takertunut jokunen vaalea suortuva. Mihinkään ei ollut koskettu kuuteen viikkoon - ei sen jälkeen, kun Marion Fleming oli kuollut myrskyisenä yönä.

Tutut esineet saivat Amyn vatsan vääntymään. - Mitä minä täällä teen?

Jack Bartlett ymmärsi tyttärentyttärensä järkytyksen. - Ei hätää, kulta, hän lohdutti. - Kävelit unissasi.

- Näin kamalan painajaisen, Amy takelteli kömpiessään jaloilleen. Huone oli hiljainen ja viileä. Silti hiki pisaroi hänen kasvoillaan, kun hän silmäili ympärilleen.

- Tule, se on ohi nyt, isoisä sanoi. - Vien sinut takaisin omaan huoneeseesi. Hän kietoi kätensä Amyn hartioiden ympärille.

Silloin makuuhuoneen ovi avautui. Lou, Amyn isosisko, seisoj oviaukossa. - Mitä täällä tapahtuu? hän kysyi. Hänen hiuksensa olivat pörröiset. - Kuulin huutoa.

- Ei mitään, Jack Bartlett sanoi. Hän talutti Amyn ovelle. - Amy vain näki pahaa unta ja käveli unissaan.

- Voi, Amy, Lou huoasti tullen Amyn vierelle.

- Olen jo kunnossa, Amy sanoi. Hän irrotti kätensä isoisan otteesta ja työntyi Loun ohi ovelle. Hän halusi pois huoneesta. Oli kamalaa tietää, että äiti ei koskaan enää tulisi omaan kamariinsa.

Amyn oman sängyn lakanat tuntuivat viileiltä. Hän veti peiton puoliksi päänsä yli. Isoisä ja Lou tulivat ovelle, ja Amy huomasi isoisän kuiskaavan Loulle jotakin.

Lou nyökkäsi. – Hyvää yötä, hän sanoi hellästi Amylle ja lähti.

Isoisä istuutui Amyn sängyn reunalle.

– Minulla ei ole enää hätää, vaari, Amy vakuutti hänelle.
– Mene vain nukkumaan.

– Olen pienen hetken luonasi, isoisä sanoi.

Amy oli liian uupunut väittääkseen vastaan. Hän laski päänsä tyynylle. Kun hän sulki silmänsä, painajaismaiset kuvat alkoivat välähdellä jälleen hänen mielessään. Hän räpytti silmiään.

– Voi, vaari, hän valitti avaten silmänsä selälleen.

– Olen tässä, isoisä sanoi lempeästi. Hän silitti Amyn hiuksia. – Yritä saada unen päästä kiinni.

Kun Amy heräsi aamulla, isoisä oli poissa. Kuten joka aamu hänen mielessään välähti hurja toive, että edelliset kuusi viikkoa olisivat olleet vain pahaa unta. Kalpea aamuvalo suodattui verhojen läpi huoneeseen ja kylmä todellisuus iski häntä kuin moukari: äiti oli kuollut, koska hän oli vaatinut äidin lähtemään orin luokse.

Amy nousi istumaan. Hän kietoi kätensä polviensa ympärille. Jos hän ei olisi halunnut niin epätoivoisesti pelastaa Spartania, ruunikkoa oria, jonka varkaat olivat teljenneet ja hylänneet piharakennukseen, äiti ei olisi koskaan lähtenyt myrskyn silmään eikä onnettomuutta olisi tapahtunut. Hän oli rukoillut äitiään lähtemään. Ellottava syyllisyys musersi hänen sydäntään.

Amy nousi sängystä, veti farkut jalkaansa ja avasi verhot. Hän näki ikkunastaan Heartlandin tilan päätallin ja laitumet, joilla hevoset laidunsivat tai torkkuivat varhaisaamun auringossa. Amy harppoi vaatepinojen ja

lattialla lojuvien lehtien yli portaisiin ja alakertaan. Hänen olisi tehtävä tallin aamuaskareet. Hän ei halunnut ajatella äitiä eikä sitä, mitä edessä oleva päivä toisi tullessaan.

Myöhemmin iltapäivällä Amy nosti talikolla puhtaita olkia karsinan paksulle aluspedille. Pölyhiukkaset tanssivat kirkkaassa auringonvalossa, joka valui kultaisena vanana karsinan puolioven yli. Amy ajatteli Spartania. Huomenna se seisoi tässä karsinassa. Hetken hän tunsi pahoinvointia. Elämä tuntui perin epäoikeudenmukaiselta.

- Onko jo valmista? Ty, Heartlandin 17-vuotias tallipoika, kurkisti oven yli karsinaan. Hän varmaan huomasi Amyn ahdistuneen ilmeen, sillä hänen kulmakarvansa kurtistuivat. - Amy? Oletko kunnossa? hän kysyi astuen karsinaan.

Amy tyytyi nyökkäämään, sillä hän ei saanut sanaa suustaan.

- Kuule nyt, Ty sanoi hiljaa. Hän vilkaisi karsinaa. - Ajattelitko Spartania? Amy nyökkäsi jälleen. - Kaikki sujuu hyvin, Ty vakuutti puristaen Amyn käsivartta myötätuntoisesti. - Saatpa nähdä.

Pihalta kuului narinaa, kun takaovi avautui. - Amy! Ty! isoisa huhuili. - Kohta pitää lähteä.

Amy astahti karsinan ovelle. - Tullaan!

- Menen pesulle, Ty sanoi. - Nähdään kohta sisällä. Ty kiiruhti pihan poikki taloon. Amy vilkaisi karsinaa vielä kerran ennen kuin sulki puolioven. Jo seuraavana päivän ruunikko hevonen asuisi siinä. Se tarkastelisi pihan tapahtumia oven yli ja odottaisi ruokaa, harjausta ja hellintää kuten mikä tahansa Heartlandin hevosista. Amy värisi. Ketä hän kuvitteli huijaavansa? Spartan ei koskaan olisi kuin mikä tahansa hevonen.

Amy käveli hitaasti valkoiseksi maalattua taloa kohti ja avasi takaoven. Isoisa ja Lou puhuivat päät yhdessä

keittiössä. Molemmat olivat pukeutuneet tummiin vaatteisiin. Pöydällä oli iso kimppu valkoisia liljoja, jotka oli sidottu yhteen mustalla nauhalla. Kukkien raskaan imelä tuoksu leijui ilmassa.

- Meidän on lähdettävä, isoisä sanoi. - Lupasimme tavata Scottin ja Mattin puoli kuudelta.

Amy nyökkäsi. - Vaihdan vain tallivaatteet siistimpiin, hän ilmoitti yläkerran portailta.

Makuuhuoneessaan Amy harjasi pikaisesti tummanruskeat hiuksensa ja kiinnitti ne nutturalle. Hän antoi farkkujensa ja t-paitansa pudota läjäksi lattialle. Sen jälkeen hän kiskoi ylleen mustan, hihattoman mekon. Hän tarkasteli kuvaansa pukeutumispöydän peilistä. Harmaat silmät korostuivat terävästi kalpeista kasvoista.

Amyn katse harhaili kehystettyyn valokuvaan äidistä, jota hän piti peilin vieressä. Hän otti valokuvan käteensä. Se kuului hänen suosikkeihinsa. Kuvassa äiti nauroi kameralle laitumen portilla Pegasos takanaan. Kuva oli otettu vain pari viikkoa ennen onnettomuutta. Amyn kurkkua kuristi.

- Amy! hän kuuli Loun äänen portaikosta.

Amy laski kuvan käsistään, otti paperiarkin pöydältä ja taitteli sen taskuunsa.

Lou odotti portaiden juurella. Sisaren yleensä tyynillä kasvot oli surullinen ilme. - Oletko valmis? hän kysyi korostaen englantilaisittain. Se oli jäänne brittiläisestä sisäoppilaitoksesta.

Amy sormeili taskussaan olevaa paperia. - Olen.

He menivät keittiön läpi takaovelle.

Ty odotti siellä. Hän oli kammannut pitkät, tummat hiuksensa taakse ja yllään hänellä oli puhdas, valkoinen paita ja jalassa mustat housut. Hän haki Amyn katsetta huolestunein ilmein. Amy pakotti heikon hymyn huulilleen.

Isoisä avasi oven. - Mennään sitten.

He ajoivat hautausmaalle hiljaisuuden vallitessa. Scott Trewin, paikkakunnan eläinlääkäri, ja hänen pikkuveljensä Matt odottivat heitä pysäköintialueella.

- Hei, Matt tervehti vaisusti, kun Amy nousi ulos autosta.

Matt ja Amy kävivät samaa koulua. He olivat hyviä kavereita. Aikoinaan Matt oli vihjaillut, että hän olisi halunnut ystävyyskehityksen pidemmällekin, mutta nyt hänen kasvonsa ilmaisivat vain huolta ja myötätuntoa rakasta ystävää kohtaan. Hän hymyili lämpimästi. - Miten jakselet?

Amy nyökkäsi. - Siinähan se.

Amy ajatteli edessä olevaa tilaisuutta, kun he kävelivät hautausmaalle. Äidin hautakivi oli asetettu paikoilleen samana aamuna, ja Amy oli halunnut tulla jättämään hänelle jäähyväisensä. Viralliset hautajaiset oli pidetty jokunen päivä onnettomuuden jälkeen, kuusi viikkoa sitten, mutta silloin Amy oli maannut tajuttomana sairaalassa.

Pieni seurue tuli varjoisaan nurkkaukseen, jonne Marionin hautakivi oli pystytetty aamulla. Vasemmalla oli vanhempi kivi, jota vuodet olivat koetelleet, mutta jonka edusta näytti huolellisesti hoidetulta.

Isoisä katsoi kiveä. Hän meni sen viereen, kosketti sitä hiljaa ja sulki silmänsä.

Hauta kuului Jack Bartlettin vaimolle, sisarusten isoäidille, joka oli kuollut jo ennen 23-vuotiaan Loun syntymää.

Hetken kuluttua isoisä palasi pienen ryhmän luokse. Hän kakisteli kurkkuaan.

- Kiitos, kun tulitte tänne tänään. Olemme kokoontuneet hyvästelemään Marionin. Hän katsoi vuoronperään jokaista läsnäolijaa. - Tyttären, äidin, ystävän. Meillä kaikilla on omat muistomme hänestä. Hän sai meidät nauramaan, hän kuivasi kyyneleemme, hän kuunteli, auttoi, rakasti. Hän

hoiti voimiaan säästämättä kaikki hevoset, jotka hän otti parannettavaksi Heartlandiin. Marionilla riitti rakkautta kaikille. Olen hyvin ylpeä siitä, että hän oli tyttäreni.

Isoisän puhuessa Amy katsoi tiukasti vaaleanharmaata hautakiveä, mustaa multaa sen juurella ja kosteita kukkia hautakummulla. Hän antoi isoisän sanojen virrata ylitseen, mutta hän ei päästänyt niitä tunkeutumaan sisimpäänsä. Hän luki kuivin silmin yhä uudelleen hautakiven tekstin, jossa oli äidin nimi sekä syntymä- ja kuolinvuosi. Hän oli valinnut muistokirjoituksen yhdessä Loun ja isoisän kanssa. Siinä luki:

Hänen henkensä elää ikuisesti Heartlandissa.

- Amy. Isoisän lempeä ääni tulvi hänen tajuntaansa. - Luki-sitko runon, jonka olet valinnut äitisi muistoksi?

Amy astahi eteenpäin ja polvistui haudalle. Hän laski liljat kiven juureen. Sitten hän palasi Loun viereen, joka puristi hänen kättään kyynelsilmin. Amy otti taskustaan taitetun paperin ja avasi sen.

- Äiti piti tästä runosta, hän sanoi hiljaa. - Sen paikka oli peilinkarmissa hänen huoneessaan. Isä antoi sen hänelle, kun hänen hevosensa kuoli. Se nimi on "Elämäni" ja sen on kirjoittanut Leo Marks. Hän katsoi paperia ja alkoi lukea:

"Elämäni

on ainoa mitä minulla on.

Ja minun elämäni

on sinun."

Amy huomasi lukiessaan, että Lou taisteli säilyttääkseen itsehillintänsä ja että isoisä pyyhkäisi silmäkulmaansa. Amy odotti kyynelten tulvaa, mutta niitä ei kuulunut. Hän luki selkeällä äänellä, mieli turtana.